

KÉTSOROS VERSEK

G U L Y Á S J Ó Z S E F

prológus

nem hiszek a szavakban
de ma újra megkísérlem

házam

ég alá szorult fehér karám
éjben vakító tükkördarab

Júlia

vállad szépsége elől údeje
versek árnycába menekülni

Ludas

magányt növesztő tárgyak
és órák lekiésük önmagukat

csengő

darabokra tőni a csendet
e drága porcelán edényt

írás előtt

istenem iki óv meg e verstől
védekezz soroknak szorított kéz!

írás közben

nem tudom hogy vens-e még
vagy élet és halál már

régi emlék

a tábornok nadrágján vércsík
vajon vajon ki varrta fel?

variáns

a lét könyvek árnyéka csupán
egy vers merész hasonlata

Attila

uránium desztillált fogalmak
homorú tájak idője végtelen

□

számkivétel

gyöngyökkel fényt utáló
nékem világnak visszajáró

Júlia 2

kezed rög növények abban
és porrá csókolja ajkam

vénék

agyuk akár a dió béle
beszárad homlokuk üregébe

haza felé

sötétben fény a málnaszag
előttem útként leng halad

kék világ

kék a lány pénz öröm
a szó mielőtt feltöröm

könyveink

bőnben lukas szavak
porfogók unalmasak

□

menyasszony

a gyűrű önmagába térő sugár ujjad
körüli puhán fordulva utakat lezár

boroskupák

érik bennük rég múlt vasárnapok illata
mint barna hajfürtöd szelencébe zárva

húsz év

elhajtott könyvek penésze áradoz
beléhullt férges zsírozják lapjait

háború

pénztárca jól szabott mellény feszülése
emberbőrből a domború mellen

□

Attila 2

eres agyvelőrétegek
keresztülvágott idő

ember

forgó halálszenkezet
és tárgyak tulajdona

□

idő

külfunkészhetetlen tenger
nap és gondolat hajtja
és tisztálkodásra való

egyedül

mint bársonyban rejlő susogás
kincs bennem gammazában s kioldni
kezem erőtlen félszárnyú madár

versem

ha számat bezárom
kicsap szememből
ha szemem lecsukom
ujjaim beszélnek

napok

nem szeretem tisztán hagyni utánam
fehéren szűzen e pengő lapokat
ha másztam összefirkálom vagy
minden órát legalább megsebesítek

szemed

csukd le barna fegyvered
selymes könyv-rétegek alá
vagy zsebkendőbe
e mélyzengő fuvolat talszéd

Casals

zenéd húsomat lemossa
izmaim enyves kötelén
és fordulva szállok alá
a hozzám ütődő halak
egy-egy világos pillanat
fölköttem arcod a nap
gyöngyöző narancslében
olvadt cukordarab

vázlat Torok Sándor rajzaihoz

kelnek vonalak a mélyből vonalak
kötnek vetvén szemnek nyílait
égen szél sugarai vízszintesen
alban vízmosta vízgömbölyítette
kövek a felhők szorulva sugárba
ha lenne e mértani párhuzamok közt
ha lenne egyetlen madár
milként vízben só feloldva ha lenne
mondjuk egy dallammá e tájék

hozzá érkező

némi indulattal
szerettem volna
hiába
hiába

ismerős tárgyak
mély tekintete
bezárt arcomat
mosolya széttöri
hiába
hiába
résnyi haraggal
szerettem volna

Levél helyett

Júliának

a világ végső körein kívül
kőbe zárt szél zene forgatja
levelek vérems hártályait
hajamban virág kígyófészek

vaskemény csönddel benőve fekszem
sugárrá foszlott kardom keresztem

□

törékeny távolság legyőzni titkát
kezedbe ékszerül adom
súlyod a gyűrűkben emléktárgyak
titkolt háttérébe zárva sötétlik
pontból kitérve lépted megeredjen
alvó virág-osengők közt emeljen
vetkőzve magadra emléked árnnyad
dühöm tényeit sorban veszd el
maradjon kívül tárgyakban levelekben

mint rögben arany kihűlve
este ökörszarv szól a fűben

csontkemény tárgyak érem
gyűrűm elillan ibolyafényben

időgép magányos elveszett
üresen kerülgő szerkezet

borzalmas szélcsend ragyog
rombadólt mosoly mozdulatok

fényből kitépott ékszered
kezem hangokként szétesett

de emlékszik még hajadra
fűben bombaként széthasadva

gyere magad egyedül lépj be
dühöm égvörös négyszögébe

vagyázz súlyod a levelekben

a világ végső körein kívül
vérbarna napvilág borulása
pörcyeként vízre kövekre
hajamban virág kígyófészek

vaskemény csönddel benőve fekszem
sugárrá foszlott károm keresztet

de túl az utcán
és annak hangjain
túl a fenyvesen
és annak énekén
ott a tenger
levágott darabját
vár vissza engem
karjában erővel
időtlen idővel
félálomban
körötte neszek
neszek hamvai este
csillagok lelkében

d a l

s szól ekképpen
a vén tamburás

mint kaszaél
pengő éjszakák
csont a hold
sóhajom rajza
éles kemény
jégpatkó virág
dermedt földön
városka gőzöl
könmét behúzva
gubbaszt a téliben
a vén ragadozó
kőszemű isten
hótollú madár
éjjben tűzkakas
föl égre száll
körül kaszaél
pengő éjszakák